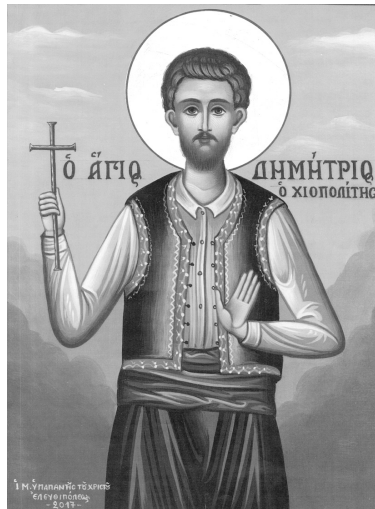

ΑΓΙΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ τοῦ ΠΑΡΙΟΥ

ΒΙΟΣ καὶ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ τοῦ ΧΙΟΥ
ἀθλήσαντος τὴν 29ην Ἰανουαρίου,
τὸ 1802, εἰς Κωνσταντινούπολη

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ»

Σπαρτάκου 6, Συκιές

τηλ. 2310212659

566 26 Θεσσαλονίκη, 2018

Ἄπολυτίκιον

Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως.

Χαῖρε βλάστημα, τερπνόν τῆς Χίου· χαῖρε καύχημα, τῶν ὀρθοδόξων, καρτερόψυχε, νέε Δημήτριε· τήν γάρ ἀντίχριστον πλάνην ἐφάυλισας, ἔνθα τοῦ κράτους ὑπάρχει τό φρύαγμα, ὡς ἀνέκραζες, Θεόν τόν Χριστόν ἐπίσταμαι, δωρούμενον ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Κοντάκιον

Ἦχος γ΄. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ἡ λαμπρά τοῦ Βύζαντος, καί μεγαλώνυμος Πόλις, μελωδεῖτω σήμερον, μεγαλοφώνως βοῶσα, σκάμματα τά ὑπέρ φύσιν τοῦ Δημητρίου, νέου μέν, μετά τόν πάλαι τόν Μυροβλύτην, διά σέ Χριστόν σφαγέντος, ὄνπερ ἀνύμνει σε, ὡς φύσει Θεοῦ Υἱόν.

Κάθισμα

Ἦχος α΄. Τόν τάφον Σου Σωτήρ.

Εὐφράνθησαν ἐν σοί, Ὀρθοδόξων τά πλήθη, φαυλίσαντι λαμπρῶς, τῶν ἀνόμων τήν πλάνην· ἀνῆλθες ἐπί βήματος, ὑπερτάτου τῆς Βύζαντος, καί ἀνέκραζες, ὃ ἀσεβείας προστάται, τόν θεάνθρωπον, ἐγώ κηρύττω Σωτήρα, τοῦ κόσμου καί Κύριον.

Μεγαλυνάριον

Τούς ἀνευφημούντας σου εὐλαβῶς, τούς λαμπρούς ἀγώνας, καί τούς ἄθλους Μάρτυς Χριστοῦ, καί τήν θείαν μνήμην τελοῦντας ἐτησίως, περίσωζε Δημήτριε ταῖς πρεσβείαις σου.

Ν Ε Ο Ν Λ Ε Ι Μ Ω Ν Α Ρ Ι Ο Ν .

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Ν

Μαρτύρια Παλαιά και Νέα και Βίους Ὁσίων.

.....
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ.

**ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΤΟΥ ΧΙΟΥ.**

ΠΟΝΗΘΕΙΣΑ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΙΕΡΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΡΙΟΥ.

.....
Τῆ 29 Ἰανουαρίου εορτάζομεν τὴν μνήμην τοῦ Ἁγίου Ἐνδόξου Νεομάρτυρος
Δημητρίου τοῦ Χίου, ἀθλήσαντος ἐν Κων/πόλει, ἐν ἔτει 1802.

Ἐγκρίσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Εἰς κοινὴν ἀπάντων τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν ὠφέλειαν.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΥ,

Ὀδὸς Μιλτιάδου ἀριθ. 6.

.....
1 8 7 3.

ΑΓΙΟΣ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ο ΧΙΟΣ (1780-1802)

Ὁ καλλίνικος Δημήτριος ἦταν γέννημα καί θρέμμα τῆς περίφημου νήσου Χίου, ἀπό τό μέρος ἐκεῖνο τῆς πόλης πού ὀνομάζεται Παλαιόκαστρο. Οἱ γονεῖς του δέν εἶχαν λαμπρότητα κοσμική, εἶχαν ὅμως πλοῦτο Θεοσεβείας τόν ὁποῖο μετέδωσαν καί στά παιδιά τους. Ὁ πατέρας του ὀνομαζόταν Ἀποστόλης καί ἡ μητέρα του Μαρουλοῦ. Αὐτός ὁ Δημήτριος κι ὁ ἄλλος ἀδερφός του, Ζαννῆς ὀνομαζόμενος, μεγαλύτερος στήν ἡλικία, ξενιτεύτηκαν γι' ἀναζήτηση ἐργασίας στήν Κωνσταντινούπολη –καθώς ἔκαναν καί ἄλλοι πολλοί– καί ἀσχολήθηκαν μέ τό ἐπάγγελμα τῆς ἐμπορίας ὑφασμάτων. Ὁ μεγαλύτερος ἀδερφός του παντρεύτηκε γυναῖκα ἀπό ἐκεῖνα τά μέρη. Ὁμοίως, μετά ἀπό καιρό, καί ὁ Δημήτριος ἀρραβωνιάστηκε μία νέα στό Σταυροδρόμι (συνοικία τῆς πόλης), χωρίς ὅμως τήν σύμφωνη γνώμη τοῦ ἀδερφοῦ καί τῶν ὑπευθύνων τῆς δουλειᾶς του. Αὐτά, καθώς καί τά παρακάτω πού θά γραφοῦνε, τά ἔγραψε ὁ ἴδιος στόν πατέρα του, προτοῦ νά παρουσιαστεῖ στόν δικαστή, καί μέχρι τήν τελευταία ἡμέρα πού ἄρχισε νά ἐτοιμάζεται (γιά τό

μαρτύριο). Όργισμένοι λοιπόν, ο αδερφός και οι προϊστάμενοί του, τόν έδιωξαν από τή δουλειά κι από τό δωμάτιο πού διέμενε.

Μετά από λίγες ημέρες ό Δημήτριος άρχισε νά στερείται, και θυμήθηκε πώς είχε νά παίρνει από τό κονάκι (κατοικία) του Σεχισελάμ, έπιφανή τούρκου, στον όποιο είχε δώσει ύφάσματα μέ πίστωση. Κατευθυνόμενος στό σεράι (ανάκτορο) για νά πάρει τά όφειλόμενα, δέν γνώριζε πώς του είχε στημένη παγίδα ό διάβολος για νά τόν πιάσει, καθώς, αλλοίμονο, κι έγινε. Ό Δημήτριος ήταν όχι μόνο νέος, είκοσι έως είκοσι δύο χρονών, αλλά ήταν και ώραϊος πολύ στην όψη. Χωρίς νά τό καταλάβει, τό κάλλος του έγινε άφορμή νά όδηγηθεϊ στην ψυχική του άπώλεια. Γιατί πηγαίνοντας εκεί πολλές φορές στό παρελθόν μέπραμάτεια, ή ίδια ή θυγατέρα του Σεχισελάμ, βλέποντάς τον, είχε πληγωθεϊ στή καρδιά της από σατανικό έρωτα προς τόν αγαθό νέο. Γι' αυτό και κυριευμένη από τόν δαίμονα αυτόν, ζητούσε ευκαιρία νά φερθεϊ μέ αναίδεια και νά δείξει τήν αναίσχυνη επιθυμία της.

Μήν έχοντας ό Δημήτριος αντιληφθεϊ τίς πονηρές σκέψεις και τά ανήθικα σχέδια τής κακιās εκείνης κόρης, πήγε λοιπόν νά ζητήσσει τά γρόσια. Τόν ύποδέχθηκε ή ίδια γεμάτη χαρά, και του ειπε: «Κάνε ύπομονή, ανέβα και κάθισε μέχρι νά έρθει ό οικονομός». Αφου του ειπε αυτά έφυγε,

για να επιστρέψει μετά από λίγο σαν δαίμονας μπροστά του –καθώς γράφει ίδιος–, έχοντας στά χέρια της ένα ταψί με καφέ και ναργιλέ. Δίνοντάς του αυτά, τοῦ λέει: «Τώρα δέν μπορεῖς νά γλιτώσεις ἀπό τά χέρια μου! Ἦ πρέπει νά γίνεις Τοῦρκος καί νά ἔρθεις στήν πίστη μας, ἢ νά κοπεῖ τό κεφάλι σου καί νά χάσεις τή ζωή σου». Τί νά κάνω, λέει, ὁ δύστυχος; Για νά μήν πεθάνω χωρίς ἐξομολόγηση, καθότι ἁμαρτωλός, δέχθηκα, καί, χωρίς νά τό θέλω, ἀσπάστηκα τήν βρωμερή πίστη τους. Αὐτό βέβαια τό εἶπε μέ ἀπλότητα καί ἀφέλεια, τό νά μήν πάει δηλαδή ἀνεξομολόγητος. Ἐπειδή ὄχι μόνο δέν ἐπρόκειτο νά κολαστεῖ σαν ἁμαρτωλός (ἐάν ἐπέλεγε νά χάσει τή ζωή του), ἀλλά μᾶλλον ἐπρόκειτο νά στεφανωθεί ὡς Μάρτυς. Ἐκτός ἂν ἴσως, ἐφόσον γλίτωνε τόν θάνατο, σκόπευε νά ἀποκαλύψει καί νά διορθώσει τά προηγούμενα καί τά μετέπειτα μέ καλή μετάνοια καί ἐξομολόγηση.

Ὅπως πάντως κι ἂν τό σκέφτηκε, τό κακό τελικῶς ἔγινε, κι ἀρνήθηκε, ἀλλοίμονο, τόν γλυκύτατο Δεσπότη του Ἰησοῦ Χριστό. Βιώνοντας ὁμως μεγάλη λύπη μέσα του, ἔκλαιγε μέ θερμά δάκρυα νύχτα καί ἡμέρα ὅταν ἔμενε μόνος του. Κατάλαβαν οἱ περίοικοι πῶς ἡ θλίψη ἔκαιγε τήν καρδιά του, καθώς τό πρόσωπό του ἦταν διαρκῶς σκυθρωπό. Γι' αὐτό καί δέν τόν ἐμπιστεύονταν νά βγεῖ ἔξω, ἀλλά τόν φύλαγαν μέ πολλή προσοχή, δῆθεν μέχρι νά συνηθίσει.

Παρέμεινε λοιπόν ὁ Δημήτριος ἔτσι ἐπιτηρούμενος πενήντα ἔννια ἡμέρες. Ἔως ὅτου, εὐδόκησε ἡ Θεία Χάρις καί βρῆκε κατάλληλο καιρό τήν περίοδο τοῦ ραμαζανίου, ὅταν ὅλοι σχεδόν ἦταν ἀναίσθητοι ἀπό τό βάρος τοῦ βαθύ ὕπνου. Τότε ἔκανε τόν σταυρό του καί πετάχτηκε ἔξω ὅσο μποροῦσε πιά ἤσυχα. Σχεδόν τρέχοντας κατευθύνθηκε στό Σταυροδρόμι, ὅπου κρύφτηκε στό σπίτι ἑνός Χριστιανοῦ φίλου του. Ἐκεῖ θρηνοῦσε μέ πικρούς στεναγμούς, χύνοντας ἄφθονα δάκρυα καί ξεσχίζοντας μέ τά νύχια τά μάγουλά του, γιά τό μεγάλο κακό πού εἶχε πάθει. Ἔπειτα φώναξε τόν Πνευματικό του Πατέρα καί ἐξομολογήθηκε μέ δάκρυα θερμά, κατάνυξη καί συντριβή καρδιάς ἀπέραντη. Κάλεσε στό σπίτι καί τόν ἀδερφό του, κι ἔλαβε συγχώρεση γιά τά περασμένα χωρίς ὅμως νά τοῦ φανερώσει τήν ἀπόφασή του γιά τό μαρτύριο. Τέλος, ἔγραψε ἐπιστολή στους γονεῖς του, διηγούμενος ἀπ' τήν ἀρχή πῶς καί γιατί τοῦ συνέβη ἡ μεγάλη αὐτή πτώση τῆς ἀρνήσεως, τά ὁποῖα κι ἐγράφησαν ἕως ἐδῶ. Τούς ζήτησε συγγνώμη γιά τήν ὑπερβολική λύπη πού θά τοῦς προξενοῦσε, φανερώνοντάς τους πῶς εἶχε βάλει σκοπό νά παρουσιασθεῖ μπροστά στους τυράννους, γιά νά ὁμολογήσει ξανά τόν γλυκύτατό του Ἰησοῦ Χριστό, Τόν Ὅποῖον ἄφρονα καί παράλογα ἀρνήθηκε. Συνάμα τοῦς ζήτησε νά μήν λυπηθοῦν γι' αὐτό, ἀλλά μᾶλλον νά χαροῦν καί νά τοῦ δώσουν τήν εὐχή τους νά τε-

λειώσει τόν σκοπό του καθώς διψᾷ ἡ καρδιά του. «Αὐτά», λέει, «τά ἔγραψα ἐγώ μέχρις ἐδῶ, ἀφήνοντας τό γράμμα ἀνοικτό στά χέρια τοῦ Πνευματικοῦ μου Πατρός, γιά νά γράψει ἐκεῖνος ὅσα θά ἀκολουθήσουν μετά ἀπ' αὐτά τά γεγονότα, μαζί καί τό τέλος μου».

Γράφει λοιπόν ὁ Πνευματικός, ὅτι ἀμέσως ἔβαλε σκοπό νά φύγει καί νά πάει νά θυσιάσει τή ζωή του, νά χύσει τό αἷμα του γιά νά καθαρίσει τήν ἀνομία. Τίποτα δέν στάθηκε ἱκανό νά ἐξασθενήσει τήν προθυμία του γιά τόν θάνατο, καί νά τόν ἐμποδίσει ἀπό τό νά ἀναχωρήσει. Κι αὐτό παρόλο πού, ὅλα ὅσα ἔχουν τήν δύναμη νά εὐχαριστήσουν τίς ἐπιθυμίες ἑνός τόσο λαμπροῦ νέου, ὅπως οἱ ἡδονές, ὁ πλοῦτος, ἡ δόξα, τά πολυτελῆ κι ἀκριβά ἐνδύματα, ὅλα αὐτά θά μπορούσε νά τά βρεῖ καί ἤδη τά κατεῖχε σέ μέγιστο βαθμό ὁ Δημήτριος. Ὅμως ὁ μακάριος ἐκεῖνος ἀπέκτησε ὀλοκληρωτικά φρόνηση Θεοῦ, καί τά νομιζόμενα καλά τοῦ μάταιου τούτου κόσμου, ὄχι μόνο τά σιχαινόταν καί τά καταφρονοῦσε σάν ρυπαρά κι ἄχρηστα, ἀλλά καί τά μισοῦσε σάν ἀφορμές ἀπώλειας καί βλάβης τῆς ψυχῆς. Γι' αὐτό λοιπόν ἔκλαιγε ἀσταμάτητα κι ἀπό τήν καρδιά του παρακαλοῦσε τόν Κύριο νά τόν ἐλεήσει, νά μήν πεθάνει μέσα σέ ἐκεῖνο τό σπίτι ὅπου κατοικοῦσε ὁ πονηρός, ἀλλά νά τόν ἀξιώσει νά Τόν ὁμολογήσει ὡς ἀληθινό Θεό, καί νά μαρτυρήσει γιά τήν ἀγάπη Του.

Γι' αυτό μέ δάκρυα προσευχόταν κι ἔλεγε πολλές φορές τήν ἡμέρα τούς Χαιρετισμούς τῆς Παναγίας Παρθένου καί Θεοτόκου, κι ὅσα ἄλλα γνώριζε.

Μιά νύχτα πού ἔμεινε μόνος του, ἦταν ἡ γιορτή τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τήν ὥρα πού ἐρχόντουσαν Τουρκάλες γειτόνισσες γιά νά χαιρετίσουν τίς τρεῖς γυναῖκες τοῦ σπιτιοῦ πού καταγίνονταν μέ τίς ἐτοιμασίες τῆς δεξίωσης, προσευχόμενος ἀποκοιμήθηκε. Στόν ὕπνο του βλέπει μία γυναίκα εὐπρεπέστατη μέ ἓνα βρέφος στήν ἀγκαλιά της, μέσα σέ μία πανέμορφη πεδιάδα. Πιό μακριά στεκόταν ἓνας δήμιος, καί ἡ γυναίκα εἶπε στόν Δημήτριο: **«Ἄν δέν πέσεις στά χέρια αὐτοῦ τοῦ δημίου, δέν θά κληρονομήσεις αὐτόν τόν τόπο τῆς ἀπέραντης εὐφροσύνης»**. Εὐπνησε ὁ νέος καί κατάλαβε πώς εἶναι θέλημα Θεοῦ νά μαρτυρήσει, καί χάρηκε ἡ ψυχή του ποθώντας το ἀκόμα περισσότερο. Αὐτά τά ἐξομολογήθηκε καί τά ἀποκάλυψε στόν Πνευματικό του. Δέν ἔλαβε ὁμως ἀμέσως ἄδεια (γιά τό μαρτύριο), γιατί ὁ Πνευματικός φοβήθηκε μήπως αὐτά εἶναι λογισμοί ἀνθρώπινοι, ἀφοῦ «τό μέν πνεῦμα πρόθυμο», κατά τόν λόγο τοῦ Κυρίου, «ἡ δέ σὰρξ ἀσθενής». Γι' αὐτό τόν συμβούλεψε νά ἀναζητήσει κάποια περιοχή πού ἔχει Χριστιανούς, καί μέ καλή μετάνοια νά μπορέσει νά σωθεῖ. Αὐτά κι ἄλλα τοῦ εἶπε.

Βλέποντας ὁμως ὅτι ἐπιμένει ζητώντας τήν ἄδεια θέλησε νά τόν δοκιμάσει, καί τοῦ ὄρισε νηστεῖες, προσευχές καί μετάνοιες, δίνοντάς του καί μερικά πνευματικά βιβλία πού συντελοῦν στόν σκοπό αὐτό. Ξεκίνησε λοιπόν ὁ σπουδαῖος Ἀθλητής νά ἀγωνίζεται κόβοντας κάθε ἐπιθυμία γιά κάθε τί ὑλικό, καί νά περνᾷ μέ λίγο νερό καί ψωμί τό ἡμερόνυχτό του. Τίς μέν ἡμέρες τίς δαπανοῦσε στή μελέτη τῶν βιβλίων, χύνοντας ποταμούς δακρύων μέ καθημερινές ἐξομολογήσεις, τίς δέ νύχτες τίς περνοῦσε μέ προσευχές, χτυπώντας τό στήθος καί τό κεφάλι του λέγοντας: «Ἀλλοίμονο σέ μένα, πῶς ἔκανα τέτοιο κακό;» Δυό φορές πλήγωσε τό πρόσωπό του μέ τά νύχια, γιατί ἔπεσε σέ τόση ἀσέβεια. Ὁ δέ Πνευματικός τόν παρηγοροῦσε λέγοντάς του πώς ἡ εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ εἶναι ἄπειρος, καί τόν παρότρυνε νά Τόν παρακαλεῖ νά τοῦ φανερώσει μέ ποιόν τρόπο εἶναι τό θέλημά Του νά λάβει τέλος ὁ σκοπός του.

Πέρασαν ἔτσι δεκαπέντε ἡμέρες καί πάλι ὁ Πνευματικός τοῦ λέει νά δυναμώσει τούς ἀγῶνες καί νά ζητάει τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Πρόθυμα ὑπάκουσε ὁ νέος κι αὐξήσε τίς νηστεῖες, τίς ἀγρυπνίες, τίς προσευχές καί τά δάκρυα, γονατιστός πάνω σέ γυμνά σανίδια, ἐνῶ ἔκανε ὑπερβολικό ψύχος. Μετά ἀπό παρέλευση πέντε ἡμερῶν μέ συνεχεῖς ὁλονύχτιες προσευχές καί μέ μεγάλη ταλαιπωρία τοῦ σώματος, ἕνα βράδυ Σαββάτου,

κατά τήν ὥρα ἔντεκα προσευχόμενος στό σκοτάδι ἐπειδή εἶχε σβήσει ἡ κανδήλα, βλέπει ἕνα φῶς πολύ δυνατό κι ἀκούει μία γλυκύτατη φωνή, μέσα στό φῶς, νά λέει: *«Χαῖρε Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Δημήτριε! Ἔχε θάρρος, ἐπειδή διά πρεσβειῶν τῆς Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, ὁ Υἱός αὐτῆς, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, εἶναι μαζί σου, νά σέ ἐνδυναμώνει, ὥστε θαρραλέα καί γρήγορα νά τελειώσεις τό Μαρτύριο».*

Μόλις ἄκουσε αὐτά ὁ γενναῖος ἔπεσε στά γόνατα, καί μέ τό πρόσωπο κατά γῆς, μετά πολλῶν δακρῶν ὑμνοῦσε κι εὐχαριστοῦσε τόν Θεό καί τήν Θεοτόκο Παρθένο. Ἀμέσως μόλις ξημέρωσε εἰδοποίησε τόν Πνευματικό του, πού ἦρθε καί τόν βρῆκε πλημμυρισμένο μέσα στά δάκρυα. Ἔτσι τοῦ διηγήθηκε τήν ὄπτασία πού εἶδε, καί οἱ δύο τους μαζί δόξασαν τόν πανάγαθο Θεό.

Γνωρίζοντας λοιπόν ὁ Πνευματικός μετά ἀπ' ὅλα αὐτά τήν βούληση τοῦ Θεοῦ, ἔπραξε ὅπως προστάζει ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία. Δηλαδή, τοῦ διάβασε τίς συγχωρητικές εὐχές, τόν ἔχρισε μέ τό Ἅγιο Μύρο καί τόν ἀξίωσε τῶν ἀχράντων μυστηρίων, τοῦ Παναγίου Σώματος καί Αἵματος τοῦ Χριστοῦ. Τό πρωί τῆς Τρίτης τόν ἄφησε νά φύγει μέ δάκρυα, προσευχόμενος γι' αὐτόν νά ἔχει ὁδηγό καί συμβοηθό τήν Κυρία Θεοτόκο, ὅπως Ἐκείνη τοῦ τό ὑποσχέθηκε, μέχρι τελευταίας του ἀναπνοῆς.

Πῆγε λοιπόν καί παρουσιάστηκε στόν Καῖμα-

κάμη (Τουρκο άξιωματοϋχο), καί τοϋ λέει: «*Αφέντη, γνώριζε ότι έγώ ήμουν Χριστιανός, καί ό-
τι μέ βίαιο καί αυταρχικό τρόπο μέ έφεραν σ' αυ-
τή τήν μιαρή καί καταφρονημένη θρησκεία σας.
Όμως έγώ ήμουν, καί είμαι Χριστιανός – Χρι-
στιανός θέλω καί νά πεθάνω. Γι' αυτό ήλθα έδω,
γιά νά όμολογήσω μπροστά σου πώς έσφαλα πι-
κρά καί νά κηρύξω τήν αλήθεια τής Αγίας μου
Πίστης. Λοιπόν έσφαλα, τό όμολογώ, μία είναι ή
Πίστη των ευσεβών κι όρθοδόξων Χριστιανών*».
Καί λέγοντας αυτά, έριξε στό έδαφος τό τουρμ-
πάνι πού φοροϋσε καί στάθηκε σιωπηρός. Ό καϊ-
μακάμης πρόσταξε καί τοϋ έφεραν τό τουρμπάνι,
κι άρχισε νά τοϋ μιλά μέ πρᾶο καί άπαλό τρόπο.
Βλέποντας όμως ότι δέν έδινε ό Μάρτυς καμία
προσοχή, αλλά μάλλον καταφρονοϋσε ευθαρσώς
όσα εκείνος τοϋ έλεγε, διέταξε νά τόν ρίξουν στή
φυλακή μέχρι τή δεύτερη ανάκριση, βάζοντάς
του άλυσίδες στά πόδια καί στό λαιμό. Κατά τήν
δύση τοϋ ήλίου, τόν έριξαν μπρούμυτα στ' όνο-
μαζόμενο τουμπρούκι (δωμάτιο βασανιστηρίων).
Έκείνος όμως ό αοίδιμος όχι μόνο δέν λιγοψύχη-
σε καθόλου καί δέ σκυθρώπιασε, αλλά χαιρόταν
μάλιστα αληθινά, καί τοϋ φαινόταν ότι βρισκό-
ταν σέ βασιλικό θάλαμο μέ πολλές άνέσεις. Έτσι
πέρασε όλη τή νύχτα προσευχόμενος καί δοξά-
ζοντας τόν Θεό, παρακαλώντας τον μέ δάκρυα
στά μάτια νά τόν άξιώσει νά βάλει στήν καλή άρ-
χή, τέλος καλό καί μακάριο.

Τὴν ἐπόμενη ἡμέρα, ὅταν ἀνοιξε τὸ δικαστήριον, κατόπιν διαταγῆς τὸν ἔφεραν σὲ δεύτερη ἀνάκριση. Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ἀνάκρισης προσπάθησαν μὲ κολακευτικὲς νουθεσίες, ὑποσχέσεις καὶ ταξίματα –καθὼς συνηθίζουν νὰ κάνουν οἱ τύραννοι στοὺς ἁγίους Μάρτυρες– νὰ τὸν μεταπείσουν. Βλέποντας ὅμως τὸν νέο νὰ στέκεται ἀμετάβλητος στὴν ἀρχικὴ του ἀπόφαση, καὶ ὅτι μισεῖ καὶ καταφρονεῖ ὅλες τὶς ὑποσχέσεις τους ὡς ἀντίθεες καὶ ψυχοβλαβεῖς, ἄρχισαν νὰ τὸν φοβερίζουν καὶ νὰ τοῦ λένε πὼς τοὺς ἀναγκάζει νὰ τοῦ κάνουν τὰ πάνδεινα. Ἀκούγοντας αὐτὰ, ἐκεῖνος ὁ ἀξιοθαύμαστος ἀπάντησε: *«Ἔτοιμος εἶμαι νὰ ὑπομείνω μαστιγώσεις, τιμωρίες καὶ κάθε λογῆς βάσανα, γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ γλυκύτατοῦ μου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Λοιπὸν μὴ χάνετε καιρὸ ἀλλὰ κάνετε ὅ,τι ἔχετε κατὰ νοῦ, γιατί ἐγὼ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἦλθα».*

Τότε ὁ καϊμακάμης τοῦ λέει μὲ θυμὸ: «Ἔτσι λές ἐσύ πὼς θέλεις νὰ ὑποφέρεις ὅ,τι σοῦ κάμουν, γιὰ νὰ σέ προσκυνοῦν οἱ γκιαούρηδες (ὀνομασία τῶν Χριστιανῶν ἀπὸ τοὺς Τούρκους). Μὰ ἐγὼ θὰ σοῦ κόψω ξαφνικά τὸ κεφάλι γιὰ νὰ κολασθεῖς». Τότε ὁ Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ ἀποκρίθηκε: *«Πρὶν κόψεις ἐσύ ἐμένα, θὰ κόψει ὁ Θεὸς τὴ δική σου ζωὴ καὶ θὰ πᾶς ὡς ἀσεβῆς στὴν αἰώνια κόλαση».*

Ἀκούγοντας αὐτὰ ἀπὸ τὸν Μάρτυρα πρόσταξε ὁ τύραννος νὰ τὸν βάλουν φυλακὴ, μὲ ἀπόφαση τὴν ἐπαύριον νὰ θανατωθεῖ. Τὴν ἄλλη ἡμέρα

διέταξε νά φέρουν τόν Μάρτυρα στό δικαστήριο. Τήν ώρα ὅμως αὐτή, ἔφτασε εἶδηση πώς ἦλθε ὁ Καπετάν Πασσιάς (Πασάς). Πηγαίνοντας ὁ καϊμακάμης πρὸς συνάντησή του, τόν πρόλαβε ἡ Θεϊκὴ ὀργή: ἔπεσε καί ξεψύχησε, τόσο αἰφνίδια. Μὲ τὸ γεγονός αὐτὸ ἐκπληρώθηκε ἡ προφητεία τοῦ Μάρτυρος.

Μὲ τόν διορισμό λοιπόν τοῦ νέου καϊμακάμη, δέν ἔλειψαν οἱ καθημερινές παρουσιάσεις στό δικαστήριο. Τόν μεταχειρίζονταν πότε μέ κολακεῖες καί πότε μέ ἀπειλές, ἀλλά ὁ γενναῖος ἀθλητὴς σέ κάθε περίσταση φαινόταν καί παρέμενε ἀδάμαστος, στερεός κι ἀνένδοτος. Ἄφοῦ πέρασαν ἑπτὰ ἡμέρες μέ τίς παράλογες ἐκεῖνες δοκιμασίες τῶν ἀσεβῶν, βλέπει καί πάλι τήν ἴδια ὀπτασία μέσα στήν φυλακή, καί μέ κάποιον τήν ἐμήνυσε στὸν Πνευματικὸ του Πατέρα. Τήν ὄγδοη ἡμέρα τόν ἔφεραν πάλι στὸν καϊμακάμη, καί ἐκεῖ ἔβρισε τήν θρησκεία τους ὥστε νά τοὺς ἐρεθίσει καί νά τόν τελειώσουν τὸ γρηγορότερο. Ὁ τύραννος ἔδωσε διαταγή στοὺς ὑπηρέτες νά τόν πᾶνε, χτυπώντας καί σπρώχνοντας, στὸν κριτὴ τῆς Πόλης, πού τουρκιστὶ τόν λέγανε Σταμπόλ Ἐφέντην. Ἄρχισε καί αὐτὸς μέ τίς συνηθισμένες κολακεῖες, δείχνοντας πώς λυπόταν τὰ νιάτα του, ὑποσχόμενος νά τοῦ κάνει ὅλα ἐκεῖνα πού μποροῦν νά τόν εὐχαριστήσουν. Βλέποντας ὅμως ὅτι ὁ Δημήτριος καταφρονοῦσε τὰ μεγάλα του ταξίματα, ἄρχισε νά ἀγριεῦει καί νά τόν φοβερίζει λέγοντάς

του: «Ἐπειδή καταφρονεῖς κι εἶσαι ἀνυπάκουος, ἐγὼ ἀναγκαστικά πρέπει νά δώσω ἐντολή στόν δικαστή νά σέ θανατώσει χωρίς ἔλεος». Ἀμέσως ὁ Μάρτυς ἀπάντησε μεγαλόφωνα: **«Στόν Θεό παραδίδω τήν ψυχή μου, ἕτοιμος εἶμαι»**. Ἀφοῦ εἰπώθηκαν αὐτά, τόν ἔστειλαν πίσω στό Πασσιά Καπισί (Πύλη τοῦ Πασᾶ). Ἐκεῖ τόν ξυλοκόπησαν βάνουσα, δίνοντάς του μέ μεγάλη ἀσπλαχνία ἕως τῶν ἑπτακοσίων καί πλέον ραβδισμῶν. Ἐπειτα τόν ἔριξαν στό τουμπρούκι, πού ἦταν παντελῶς ἀτημέλητο. Τοῦ ἔκαναν δέ τό μαρτύριο δριμύτερο, γιατί στήν τόση ὑπερβολική ψύχρα ἔχυναν καί νερό ἀπό κάτω του, τό ὁποῖο πάγωνε καί τοῦ προξενοῦσε ὀδύνη ἀπερίγραπτη. Ὁ γενναῖος ὅμως Ἀθλητής τοῦ Χριστοῦ μέ μεγάλη καρτερικότητα ὑπέμενε τούς πόνους τῶν πληγῶν, τοῦ ψύχους, καί τοῦ ξυλοδαρμοῦ καί δόξαζε τόν Θεό, εὐχόμενος καί παρακαλώντας, νά τόν ἀξιώσει καί τοῦ μακαρίου τέλους τοῦ Μαρτυρίου.

Τόν καιρό λοιπόν πού ἦταν στή φυλακή ὁ καλός Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, συνέβησαν δύο περιστατικά τά ὁποῖα εἶναι πραγματικά ἄξια ὅλων τῶν στεφάνων τοῦ οὐρανοῦ. Τό πρῶτο, ἀφορᾶ στό μανιασμένο καί ξεδιάντροπο ἐκεῖνο γύναιο πού ἐξαρχῆς τόν ἐπιβουλεύοταν ἀμαρτωλά. Μόλις ἔμαθε πώς ὁ Δημήτριος ἦταν στήν βασιλική φυλακή, τόλμησε ἡ ἄφρων καί πῆγε αὐτοπροσώπως στόν καϊμακάμη. Λέγοντας πώς εἶχε λογαριασμό μαζί του, ζήτησε τήν ἄδεια νά πάει νά

τόν ἀνταμώσει ἐλπίζοντας, ἡ ἀνόητη, πώς θά μπορούσε νά τόν κερδίσει. Ἔλαβε τήν ἄδεια, πήγε στήν φυλακή, τόν συνάντησε. Καί καθένας ἄς ἀναλογισθεῖ τί δέν εἶπε καί τί δέν ἔπραξε ἡ μιανή αὐτή γυναίκα γιά νά διαφθείρει καί νά ἀποχαυνώσει τόν τόνο τῆς ψυχῆς τοῦ γενναίου Ἀθλητῆ.

Μέ τήν χάρη ὅμως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ πού ἐνδυναμώνει στή νίκη, ἡ ὀλέθρια πεῖρα τοῦ Βελιάρ ἀποδείχθηκε μάταιη, ἐξαιτίας τῆς στέρεης πίστες στόν Χριστό τοῦ καλλίνικου Δημητρίου. Ἀναχώρησε λοιπόν μέ ἀναίδεια ἡ πονηρή κόρη, λέγοντας ὅτι τελείωσε τήν ὑποχρέωσή της, καί ἀπό ἐδῶ καί στό ἐξῆς ἄς τόν κάνετε ὅ,τι θέλετε.

Τό ἄλλο περιστατικό εἶναι ὅτι οἱ Χριστιανοί, καί μάλιστα οἱ συμπατριῶτες του Χιῶτες, φοβούμενοι τό ἀβέβαιο τῶν ἀγώνων –μή τυχόν δηλαδή καί ἐνδώσει καί μείνει στήν ἀσέβεια, μή δυνάμενος νά βαστάξει τά βασανιστήρια μέχρι τέλους– σκέφτηκαν νά δαπανήσουν ἰκανό χρηματικό ποσό στους φύλακες γιά νά τόν ἀποφυλακίσουν, τάχα σάν τρελό. Συγκατατέθηκαν ὄντως ἐκεῖνοι, καθώς ἡ φιλοχρηματία ὑπερίσχυσε τῆς πίστες τους. Μόλις ὅμως τό ἔμαθε αὐτό ὁ ἄδολος κι εἰλικρινής Ἀθλητής ἀναστατώθηκε πολύ, καί θεώρησε ὡς μεγάλους ἐχθρούς ἐκείνους πού ἐπιχείρησαν νά τοῦ στερήσουν τό μαρτυρικό στεφάνι γιά τό ὅποιο τά περιφρόνησε ὅλα καί ὑπέμενε τά πάντα μέχρι τώρα. Τούς εἰδοποίησε μάλιστα νά προσεύχονται καί νά διαβάζουν καθημερινά πα-

ρακλήσεις στίς ἐκκλησίες, ὥστε νά τόν ἐνισχύσει ἡ χάρις τοῦ Χριστοῦ καί νά τελειώσει εὐάρεστα τόν δρόμο του. Εὗγε, καί πάλι εὗγε καλλίνικε Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Δημήτριε! Ἔδειξες ὄντως ὅτι ἔχεις καί νοῦ καί καρδιά Μάρτυρα, καί ἀσύγκριτη προθυμία ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους. Καί ἐκεῖνοι οἱ Χριστιανοί κινήθηκαν ἀπό καλή διάθεση, ἀπό ἀνησυχία γιά τήν ἐκβαση τοῦ μαρτυρίου. Πράγματι, παρ' ὅλο πού δέν ξέρουμε μέ ἀκρίβεια τά βασανιστήρια πού πέρασε, μαθεύτηκε πάντως ὅτι ὑπέστη τά πάνδεινα. Ὁ τζελάτης εἶπε πώς τοῦ ἔβαλαν τοῦβλα ἀναμμένα στό κεφάλι καί στό πρόσωπο, κι ἄλλα πολλά τοῦ ἔκαναν. Καί, ὅταν τόν κατέβασαν στοῦ Μποστατζίμπασι (ὄνομαστή συνοικία), καί ἐκεῖ τόν ὑπέβαλλαν σέ ἄλλα. Καί αὐτά τά εἶπε ὁ δήμιος ἐπαινώντας τον, καθώς ὑπέμεινε τά πάντα μέ πολλή γενναιότητα.

Ἄφου λοιπόν ὁ ἀγώνας ἄρχισε ἀπ' τό πρῶι, κατά τό μεσημέρι τόν παρουσίασαν γιά τελευταῖα φορά στό δικαστήριο. Τότε, βλέποντας τό ἀμετάθετο τῆς γνώμης του, ἐξέδωσαν τήν ἀπόφαση τοῦ θανάτου του, δηλαδή νά θανατωθεῖ διά ξίφους στό Μπαλούκ παζάρι (κεντρική ἀγορά τῆς πόλης). Ἀμέσως λοιπόν τοῦ ἔδεσαν τά χέρια καί τόν ἔσπρωξαν ἔξω, ὀδηγώντας τον μέ ξέσκεπο τό κεφάλι καί γυμνά τά πόδια στόν ὀρισμένο τόπο τῆς καταδίκης. Ὁ δέ Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ σέ ὅλο τό δρόμο φώναζε στούς Χριστιανούς, νά τόν συγχωρήσουν καί νά παρακαλοῦν τόν Θεό γι' αὐτόν.

Μόλις ἔφτασαν στό σημεῖο τῆς ἐκτέλεσης τόν ρώτησε ὁ τζελάτης πού θά ἤθελε νά γονατίσει, κι ἐπιχείρησε νά τοῦ δέσει τά μάτια, καθώς συνηθίζεται. Ἀλλά ὁ γενναῖος ἀρνήθηκε, καί γονατιστός ὅπως ἦταν, φώναξε μεγαλόπρεπα «**Μνήσθητί μου Κύριε ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου**». Καί ἀφοῦ τό ἐπανέλαβε τρεῖς φορές, ἔσκυψε τό κεφάλι στό σπαθί τοῦ δημίου, παραδίδοντας τήν μακάρια ψυχή του στά χέρια τοῦ Θεοῦ. Ἦταν 29 Ἰανουαρίου τοῦ 1802. Νέος ἕως εἴκοσι δύο χρονῶν κι ἐπάνω στό τρυφερότατο κι εὐτυχέστερο ἄνθος τῆς νιότης, καταφρόνησε χωρίς δεύτερη σκέψη ὅλα τά ἐγκόσμια καί παρέδωσε στόν θάνατο τήν γλυκύτατη ζωή του, μέ πολλή χαρά καί ἀκέραιη τήν ὀρθή κρίση τοῦ νοῦ του, γιά νά κερδίσει τήν αἰώνια, δηλαδή τόν ἴδιο τόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό.

Ὅλα αὐτά τά γεγονότα ἔπεισαν τά πλήθη τῶν Χριστιανῶν πού ἀγαποῦν τούς μάρτυρες νά δείξουν ἐκείνη τήν ἀξιοσημεῖωτη συνδρομή στή μακαρία του σφαγή, ἱερωμένοι μαζί μέ λαϊκούς. Παρότι οἱ Ἀγαρηνοί κτυποῦσαν ἀλύπητα καί ἀδιάκριτα, καί τούς ἔδιωχναν πρὸς τά πίσω, δέν κατάφεραν νά ἐμποδίσουν τήν ὁρμή τους. Στριμώχνονταν καί συνωθοῦνταν μεταξύ τους γιά νά βουτήξουν στό μαρτυρικό αἷμα, ἄλλος μαντήλι, ἄλλος βαμβάκι, καί νά πάρουν, ὅποιος προλάβει, τεμάχιο ἀπό τό σῶμα τοῦ Ἁγίου ἢ ἀκόμα καί κομμάτι ἀπό τά ἐνδύματά του. Μάλιστα, πολλοί καθώς τούς χτυποῦσαν ἔλεγαν, ὅτι ὁ Μάρτυς πέθανε γιά

τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, κι ἐμεῖς τί τόσο μεγάλο κακό θά πάθουμε ἂν ὑποστοῦμε δύο-τρεῖς ραβδιές, γιά νά λάβουμε ἔστω λίγη χάρη ἀπό ἐκεῖνον; Οἱ φιλομάρτυρες αὐτοί ἦταν Μάρτυρες κατά τήν προαίρεση, ὅπως λέει ὁ Μέγας Βασίλειος.

Ἐπίσης, ἕνας εὐλαβῆς Ἀρχιδιάκονος ἐπισήμου Ἀρχιερέως συμφώνησε μέ τόν δήμιό νά τοῦ δώσει τό μαντήλι του, ὥστε ὅταν ἀποκεφαλίσαι τόν Μάρτυρα νά σφουγγίσει ἐπάνω σέ αὐτό τό σπαθί του, καί νά λάβει ἀπό ἐκεῖνον εἰκοσιπέντε γρόσια ὅπως καί ἔγινε. Τό μαντήλι ἦταν λευκό. Καί, –ὦ τοῦ θαύματος!– ἔτσι καθώς ἦταν διπλωμένο, χωρίς καμιά ἀπολύτως ἀνθρώπινη τέχνη, ἀπό χέρι ἀόρατο, βρέθηκαν σέ διάφορα μέρη του σταυροί, τυπωμένοι μέ τό ἴδιο μαρτυρικό αἶμα. Τό ἐξαίσιό τοῦτο θαῦμα τό εἶπαν καί τό ἔγραψαν ὄχι ἕνας ἢ δύο, ἀλλά πολλοί, διηγούμενοι ἀπλά καί ὁμόφωνα τό γεγονός.

Τήν τρίτη ἡμέρα μετά τήν ἀποκεφάλιση τοῦ Μάρτυρα, δόθηκε προσταγή τό λείψανο νά μήν ἔλθει στούς Χριστιανούς, ἀλλά νά ριχθεῖ στήν θάλασσα. Ὁ Ἅγιος Θεός ὅμως οἰκονόμησε μέ κάποιους μυστικούς τρόπους, καί μέ τήν καλή προαίρεση τοῦ δημίου, νά μεταφερθεῖ στό νησί τῆς Πρώτης, ὅπου καί ἐνταφιάστηκε μέσα στό ναό τοῦ Μοναστηριοῦ. Καί σ' αὐτήν τήν περίπτωσή, παρόλο πού ὑπῆρχε φόβος –καθώς δέν ἐφαρμόστηκε ἡ βασιλική διαταγή–, συνέτρεξαν ὅμως πλήθη Χριστιανῶν μέ καΐκια, περνώντας

μπροστά από τό βασιλικό σεράγι. Τήν ἄλλη ἡμέρα ὁ Ἱγούμενος κατέβηκε στή πόλη, γιά νά ἀναγγεῖλει τά συμβάντα στούς ἐπιτρόπους. Ἐπιστρέφοντας στό Μοναστήρι διηγήθηκε πώς εἶδε καί ὁ ἴδιος τό μαντήλι πού εἶχε τούς σταυρούς, προσθέτοντας ὅτι αἰσθάνθηκε πώς ἐξέπεμπε ἄρρητη εὐωδία. Αὐτό εἶναι ἀληθέστατο, καί κανεῖς δέν μπορεῖ νά ἀμφιβάλει πώς ὁ Θεός δέχθηκε τήν ἔκχυση τῶν αἱμάτων τοῦ δούλου του καί δόξασε τόν Ἅγιόν του, τόσο μέ τήν πνευματική αὐτή εὐωδία, ὅσο καί μέ τά ἐξαισία θαύματα πού ἐπιτελεῖ Ἐκεῖνος πάντοτε σέ ὅσους τόν ἐπικαλοῦνται μέ πίστη. Παρατίθενται ἐδῶ μερικά ἀπό αὐτά, ὅσα ἔφτασαν ὡς ἐμᾶς.

Ἐραιότατο εἶναι τό παράδοξο ἐκεῖνο διήγημα πού ἐξιστορεῖ μέ ἐπιστολή ὁ Πνευματικός τοῦ Μάρτυρα, παπά-Ἀγαθάγγελος, πρὸς κάποιον παπά-Φιλόθεο, προεστό τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Φωκᾶ καί δικό του Πνευματικό πατέρα. Γράφει λοιπόν, ὅτι στήν πυρκαγιά πού ἀκολούθησε στό Μπακτζέ Σαράι ὕστερα ἀπό τό μαρτύριο, κάποιος Χριστιανός πού εἶχε ἐκεῖ ἐργαστήρι «σπετζιάριον» (καλλωπιστικῶν λουλουδιῶν), ἀκούγοντας τό πλοιάριο μέσα στή νύχτα, σηκώθηκε τό γρηγορότερο καί πέρασε ἀπέναντι γιά νά κάνει ὅ,τι μπορεῖ ὥστε νά προστατέψει τό ἐργαστήρι του. Ἐξαιτίας αὐτῆς τῆς φασαρίας ξύπνησαν τά παιδιά του καί ἡ γυναίκα του, ἀφοῦ τά ἀποκοίμισε, σχεδόν εὐθύς ἀποκοιμήθηκε καί ἡ ἴδια. Τῆς φά-

νηκε λοιπόν στόν ύπνο της πώς κτύπησε ή πόρτα και μπήκαν μέσα δύο νέοι, ντυμένοι στά λευκά, βαστώντας ό καθένας από μία λαμπάδα στό δεξί τους χέρι. Τήν ρώτησαν, «Ποῦ εἶναι ό άνδρας σου;» Ἐκείνη τούς ἀπάντησε, ότι πῆγε στή φωτιά. Ἀποκρίθηκε ό ένας ἀπ' τούς δύο λέγοντας, ότι «κι έμεῖς γιά τήν φωτιά κατεβήκαμε, και λάβαμε μεγάλο κόπο μέχρι νά βροῦμε καΐκι, κι ἤλθαμε νά βοηθήσουμε τούς Χριστιανούς και τόν άνδρα σου, έπειδή και αὐτός μέ βοήθησε αὐτές τίς μέρες». Ἡ γυναίκα τούς ρώτησε, «Ἀπό ποῦ εἶστε έσεῖς;». Ἀπάντησαν ότι εἶναι από τό Νησί: «Ἐγώ εἶμαι ό Δημήτριος, κι αὐτός εἶναι τό Ἀραϊτζόπουλο (Χριστιανόπουλο) πού πρίν πολλά χρόνια μαρτύρησε γιά τόν Χριστό. Ὡστόσο τό έργαστήρι σας δέν έπαθε κακό, πλην όμως νά πείς στόν άνδρα σου νά μετανοήσει, γιατί πολύ λύπησε τήν Θεία χρηστότητα, κι έμελλε νά παραδοθεῖ στόν διάβολο εξαιτίας μιᾶς σκλάβας, και νά χαθεῖ ψυχικά και σωματικά. Ἄν όμως μετανοήσει, ό Θεός εἶναι εὔσπλαχνος, και θά τόν λυτρώσει από κάθε κακό. Νά πάει λοιπόν στό Σταυροδρόμι όπου έχω ένα Παραμπαμπά (Πνευματικό) νά εξομολογηθεῖ, και ἄς κάνει ό,τι τόν όρίσει εκείνος. Μαθαίνοντας αὐτά εκείνος από τήν γυναίκα του, πῆγε άμέσως στόν έν λόγῳ Πνευματικό και μετά δακρύων εξομολογήθηκε, κάνοντας αναφορά γιά όλα τά παραπάνω, και πῶς πληροφορήθηκε γιά τόν Μάρτυρα από τόν τζελάτη στό νησί.

[Κλείνοντας, παραθέτουμε αὐτούσια τὰ λόγια τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Παρίου, μέ τὰ ὁποῖα κλείνει τήν ἱστορήση τοῦ βίου τοῦ Νεομάρτυρα:]

Δέν ἀμφιβάλλομεν πῶς ὁ καλλίνικος οὗτος νέος Δημήτριος, ἔλαβεν ἀπό τόν Θεόν χάριν μεγάλην, καί ἐκτελεῖ πολλά παράδοξα καί ἐξαίσια θαύματα ἀλλ' εἰς ἡμᾶς ἐνταῦθα εἶναι ἄγνωστα, διά τοῦτο καί ἀρκούμεθα εἰς αὐτά ὅπου ἐδιηγήθημεν, ὡσάν ὅπου καί αὐτά μόνα εἶναι ἱκανά νά παραστήσουν τήν μαρτυρικὴν χάριν ὅπου ἐπλούτησε καί γάρ, «ζῶ ἐγώ, λέγει Κύριος, ἀλλ' ἦ τούς δοξάζοντάς με ἀντιδοξάσω»· αὐτῷ ἡ δόξα, τό κράτος, καί ἡ προσκύνησις τῷ μόνῳ ἐν Τριάδι Θεῷ ἡμῶν, εἰς τούς ἀτελευτήτους αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἀπόδοση στή νεοελληνική ἀπό τό βιβλίο:

NEON ΛΕΙΜΩΝΑΡΙΟΝ

Α' ἔκδοση, Βενετία 1819.

* * *

Σημείωση ἐκδότου: Τό ἀξιοθαύμαστο μαρτύριο τοῦ Νεομάρτυρος Δημητρίου ἐκ Χίου καί ἡ ἱερά του Ἀκολουθία βλέπει τό φῶς τῆς δημοσιότητος, χάρις στό ἐνδιαφέρον τοῦ ζεύγους Δημητρίου καί Μόνικας, καί δίδεται δωρεάν πρὸς δόξαν Θεοῦ, τιμὴν Ἁγίου καί ψυχικὴ ὠφέλεια Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

Πληροφορίες στό τηλ.: 2310212659.

**ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΤΟΥ ΧΙΟΥ**

*Πονηθεισα παρά του ἱεροδιδασκάλου
Ἀθανασίου του Παρίου*

*Τῇ 29ῃ Ἰανουαρίου ἐορτάζομεν
τὴν μνήμην τοῦ Ἁγίου Ἐνδόξου Νεομάρτυρος
Δημητρίου τοῦ Χίου,
ἀθλήσαντος ἐν Κων/πόλει, ἐν ἔτει 1802.*

Ἐσπέρας ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ,
μετὰ τὸν Προοιμιακὸν ψάλλομεν τό,
Μακάριος ἀνήρ. Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα,
ψάλλομεν Στιχηρά προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ΄. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Μάρτυς Ἀθλητά Δημήτριε, διὰ Χριστόν
τόν Θεόν, εἰς κινδύνους ἐχώρησας, καί
βασάνους ἔνδοξε, ἀενδότῳ φρονήματι, ἐπί τό μέ-
γα τοῦ κράτους θέατρον, καί τὸν ἀγῶνα λαμπρός
τελέσας σου, πάντας ἐπεύφρανας, καί στεφάνων
ἔτυχες μαρτυρικῶν, χάριν ἐξαιτούμενος τοῖς σέ
γεραίρουσι.

Μάρτυς Ἀθλητά Δημήτριε, διά τήν ὄντως ζωήν, τῆς παρουσίας, ἠλόγησας, ὡς προσκαίρου πάνσοφε, τῆς Ἀγνῆς Θεομήτορος, ἐπαλειφούσης, καί προτρεπούσης σε, πρὸς τοὺς ἀγῶνας καί τό μαρτύριον, ὑπισχνουμένης σοι, τήν αὐτῆς ἀντίληψιν, ὡς πανσθενῆ, ὅθεν καί ἠρίστευσας, καί ἐστεφάνωσας.

Μάρτυς Ἀθλητά πανθαύμαστε, ὄντως πανθαύμαστος εἶ, ἀπολύσαισε χρήμασι, τῆς εἰρκτῆς ὡς ἔγνωσαν, οὐκ ἠνέσχου τό σύνολον, τοῦ ἀρχεκάκου κρίνας τό βούλευμα, εὐχάς δέ μᾶλλον, πρό πάντων ἤτησας· ὦ, οἶον ἔσχηκας, λογισμόν καί φρόνημα, ὑπέρ Χριστοῦ, θύσαι ἐπειγόμενος, σαυτόν ἀοίδιμε!

Χαίροις Ἀθλητά Δημήτριε, χαίρει καί Χίος ἡ σή, καυχωμένη καί λέγουσα, Ἐκκλησία ἅπασα, σὺν ἐμοί νῦν εὐφράνθητι, ἐν τῇ ἀθλήσει τοῦ θείου τέκνου μου, ἀνδρισαμένου πρὸς πείραν ἅπασαν, τήν θείαν ἄνωθεν, ὀπλισμένου δύναμιν, δι' ἧς ἐχθρόν, εἰς τέλος κατέβαλε τόν ὑπερήφανον.

Δόξα, Ἦχος πλ. β΄.

Σήμερον συγκαλεῖται ἡμᾶς τοῦ Ἀθλοφόρου ἡ πανεύσημος πανήγυρις· δεῦτε οὖν φιλέορτοι, φαιδρῶς ἐορτάσωμεν τήν μνήμην αὐτοῦ λέγοντες· χαίροις ὁ τάς τῆς ἀσεβείας ἄρκεις ἐκφυγών διά τῆς πίστεως, τήν δέ ἀνδρείαν τοῦ Πνεύματος σεαυτῷ περιθέμενος· χαίροις ὁ στερῶς ὑ-

πομείνας τάς πικροτάτας βασάνους, τῇ ἰσχύϊ τῇ δοθείσῃ σοι παρά τοῦ μόνου Θεοῦ· χαίροις ὁ τοῖς μέλεσί σου, κατά Παῦλον, τά μακάρια στίγματα τοῦ Χριστοῦ βαστάσας· ὄν καθικέτευε, ὀρθόδοξων ἐγκαλλώπισμα Δημήτριε, λυτρωθῆναι ἡμᾶς ὄρατῶν καί ἀοράτων ἐχθρῶν, καί σωθῆναι τάς ψυχάς ἡμῶν.

Καί νῦν, Τίς μή μακαρίσει σε.

*Εἴσοδος, τό φῶς ἰλαρόν, τό προκείμενον,
καί τά Ἀναγνώσματα. Ζήτει εἰς τάς 14 Μαΐου,
τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Ἰσιδώρου.*

Εἰς τήν Λιτήν, Ἦχος α΄.

Ο λαμπρός ἀριστεύς Δημήτριος, ἡ φαιδρά τῆς Χίου καί τερπνή λαμπηδών, τῶν μέν τυράννων τό θράσος κατέβαλε, τήν δέ Πίστιν τήν ὀρθόδοξον ὑψωσε, τό μυστήριον τῆς ἐν Χριστῶ Ἰησοῦ θεογνωσίας, λαμπρᾷ τῇ φωνῇ ἀνακηρύξας, Υἷόν Θεοῦ, καί Θεόν ἀληθινόν, τόν Υἷόν τῆς Παρθένου ὁμολογήσας. Αὐτοῦ ταῖς ἰκεσίαις Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, καί ἡμᾶς ἀξίωσον, τῶν ὀλεθρίων παθῶν νικητάς ἀναφανῆναι, διά τό μέγα σου ἔλεος.

Δόξα, Ἦχος πλ. α΄.

Δεῦτε φιλομάρτυρες πάντες, ἀσματικήν χορείαν κροτήσωμεν σήμερον, ἐπί τῇ μνήμῃ τοῦ Χιοπολίτου Ἀθλητοῦ· οὗτος γάρ τάς τῆς ἀσε-

βείας πλεκτάνας διαδράς τῆς ὑπερθέου Τριάδος γέγονεν ὑπέρμαχος, καί ἐν σταδίῳ σταθερῶς τὴν τοῦ Χριστοῦ ἀνακηρύξας Πίστιν, τὸν ἀόρατον ἐχθρόν, ἐν τῷ σεπτῷ αὐτοῦ αἵματι ἀπέπνιξε· δι' ὃ καί τὸν τῆς νίκης ἐκομίσατο στέφανον, καί τοῖς μετὰ πίστεως αὐτόν τιμῶσι, μέγας ἐν ἀνάγκαις ἐπίκουρος ἐφίσταται, συνοδίτην καί συνέριθον ἄλλον πρό αὐτοῦ ἀθλήσαντα ἐπαγόμενος· ὧν ταῖς εὐπροσδέκτοις δεήσεσι, Χριστέ ὁ Θεός ἐλέησον ἡμᾶς.

Καί νῦν, Μακαρίζομέν σε.

Εἰς τὸν Στίχ.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίρει ἡ Ἐκκλησία Χριστοῦ, φαιδρυνομένη, ταῖς λαμπραῖς ἀποδείξεσι, τοῦ κάλλους τῆς ἀληθείας, ἅς τῶν Μαρτύρων χοροί, ποταμοῖς αἱμάτων, καί στρεβλώσεσι, πυρός ταῖς φλογώσεσι, καί μαστίγων κολάσεσι, καί διὰ πάντων, τοῦ Χριστοῦ τὴν Θεότητα, ἐνδεικνύμενοι, δι' αὐτόν ὡς σφαπτόμενοι· Μάρτυρες ἀεισέβαστοι, οἱ ὄντως σοφώτατοι, σύν Δημητρίῳ τῷ Χίῳ, ὡς συμπαθεῖς ἰκετεύσατε, Χριστόν τοῦ φωτίσαι, καί ἡμῶν τὰς διανοίας, ὅπως σωθείημεν.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Χαίροις ὁ τῇ δυνάμει σταυροῦ, δορκάς ὡς ἄλλη, ἐκφυγόν ὅτι τάχιστα, τούς βρόχους

τῆς ἀσεβείας, καί τῶν δακρῶν ροαῖς, τόν Θεόν ἀπαύστως ἰλεούμενος· ὑφ' οὗ δυναμούμενος εἰς τό στάδιον ἤλασας, τοῦ μαρτυρίου, καί Χριστόν ἀνεκήρυξας, Θεόν ἄνθρωπον, τοῖς μωροῖς ἀνεπίδεκτον· ἤσχυνας βῆμα ἄθεον, παμμάκαρ Δημήτριε, καί τό παμπόθητον τέλος, ξίφει ὁμῶς σοί ἐπήνεγκε, καί νῦν οἶα Μάρτυς, τόν Δεσπότην ἰκετεύεις ὑπέρ τῶν δούλων σου.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοίνιξ ἀνθήσει.

Χαίροις ὁ Κόσμον ὅλον ὁμοῦ, ἀπεστραμμένος καί σοφῶς βδελυζάμενος, τῆς ὥρας τό τρυφερόν σου, ἧ συμπαρήσαν ἐξῆς, ὁ χρυσός τό χρῆμα τό ἀρίζηλον, ἀρχαί καί ὑψώματα, τά τῆς γῆς καλά σύμπαντα, καί ὑπέρ πάντα, τήν ζωήν τό γλυκύτατον, ἀπαξάπαντα, ἐλογίσω, ὡς σκύβαλα· εὐγέ σοι τῆς φρονήσεως· σοφόν τό ἐμπόρευμα, καί θαυμαστόν σου τό κέρδος, Χιοπολιτα Δημήτριε, ἀνταλλαξαμένου, διά τῶν γηϊνῶν τούτων, τά ἐπουράνια.

Δόξα. Ἦχος β΄.

ᾠγαλλομένη σήμερον ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τούς σούς ἀγῶνας καί τάς ἀριστείας περικροτεῖ Μάρτυς Δημήτριε, καί πιστῶς ἐορτάζει τήν σεβάσμιον μνήμην σου, ὡς μαργαρίτας διαυγεῖς, τά μαρτυρικά σου περιφέρουσα στίγματα, ἅ διά Χριστόν τόν Θεόν ὑπέστης, καί δόξης ἠξιώθης τῆς αἰδίου. Ὡς οὖν ἔχων παρρη-

σίαν πρὸς αὐτόν πανεύφημε, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν
 ψυχῶν ἡμῶν.

Καί νῦν. Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος γ΄. Θείας Πίστεως.

Χαῖρε βλάστημε, τερπνόν τῆς Χίου· χαῖρε
 καύχημα, τῶν Ὀρθοδόξων, καρτερόψυχε
 νέε Δημήτριε· τὴν γάρ ἀντίχριστον πλάνην ἐφάυ-
 λισας, ἔνθα τοῦ κράτους ὑπάρχει τό φρύαγμα, ὡς
 ἀνέκραζες, Θεόν τόν Χριστόν ἐπίσταμαι, δωρού-
 μενον ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

Δόξα, καί νῦν, Σέ τὴν μεσιτεύσασαν.

*Εἰς τόν Ὁρθρον, μετὰ τό, Θεός Κύριος,
 Καθίσματα.*

Ἦχος α΄. Τόν τάφον σου Σωτήρ.

Εὐφράνθησαν ἐν σοί, Ὀρθοδόξων τά πλήθη,
 φαλίσαντι λαμπρῶς, τῶν ἀνόμων τὴν πλά-
 νην· ἀνῆλθες ἐπὶ βήματος, ὑπερτάτου τῆς Βύζαν-
 τος, καί ἀνέκραζες, ᾧ ἀσεβείας προστάται, τόν
 θεάνθρωπον, ἐγὼ κηρύττω Σωτήρα, τοῦ Κόσμου
 καί Κύριον.

Δόξα, καί νῦν, Μαρία τό σεπτόν.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν. Ἔτερον, Ὅμοιον.

Μακάρισον θερμῶς, ὁ Βασίλειος λέγει, τόν
 Μάρτυρα καί σύ, Μάρτυς ἔση τῇ γνώμῃ.

Τίς οὖν μή θαυμάσειε, τούς μαστίγων καὶ ὕβρεων, κοινωνήσαντας ἐκ τῆς ἐνθέρμου ἀγάπης, τῷ νῦν Μάρτυρι, συνωθουμένους ἀρπάσαι, ὡς σκύλα τὰ αἵματα.

Δόξα καὶ νῦν, Μητέρα σε Θεοῦ.

Μετά τόν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ΄. Τήν σοφίαν καὶ λόγον ἐν σῇ γαστρί.

ᾠ **Α** κροτάτης ἀγάπης δεῖγμα Χριστός, ἵνα τις ἀποθάνῃ, δι' ὃν φιλεῖ, παρέσχε καὶ τέθνηκε, διὰ ἔλεος ἄφατον, ὑπὲρ βροτῶν οὓς ἔπλασε· καὶ νῦν ὁ Δημήτριος, αὐτοῦ κατ' ἴχνος βαίνων, γενναίῳ φρονήματι, πάντα τὰ ἐν Κόσμῳ, καὶ νεότητος ἄνθος, εἰς καύσεις εἰς μαστίγας, εἰς παθήματα πάνδεινα, τελευταῖον εἰς θάνατον, δέδωκεν ὑπὲρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ὅς δοξάζει, τούς αὐτόν δοξάζοντας, καὶ εὐσεβῶς μιμουμένους, αὐτοῦ τὰ παθήματα.

Δόξα, καὶ νῦν, Τήν οὐράνιον πύλην καὶ κιβωτόν.

Τά συνήθη ἀντίφωνα, καὶ Εὐαγγ. Μαρτυρικόν Ἐλεῆμον ἐλέησόν με ὁ Θεός, καὶ τό ἰδιόμελον.

Ἦχος πλ. β΄.

Π αριστάμενος τῷ θρόνῳ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ τῆς ἐκεῖθεν ἀπορρέουσας δόξης καὶ φωτοχυσίας ἀναπιμπλάμενος, Μάρτυς Δημήτριε,

αἵτησαι πρεσβείαις σου, δωρηθῆναι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος.

*Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου,
καί ὁ παρὼν τοῦ Μάρτυρος.*

Ἦχος δ΄. Θαλάσσης τό ἐρυθραῖον πέλαγος.

Υμνήσαι ἐπιποθῶ Δημήτριε, τά σά παλαιό-
σματα, ἅπερ ὑπέστης μάκαρ ἀνδρικῶς, δι'
ἀγάπην Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καί ἐξαιτῶ κατάπεμ-
πον, ἀπορουμένῳ μοι βοήθειαν.

Ηὕφράνθη πᾶσα ψυχὴ φιλόθεος, ἐν τῇ ἀθλή-
σει σου· καί γάρ τήν πλάνην πᾶσαν τοῦ ἐχ-
θροῦ, στηλιτεύσας, Υἱόν τοῦ Θεοῦ, τόν Χριστόν
ἀνεκήρυξας, πρός ὄν βοᾷς, Κύριε δόξα σοι.

Εχρήσατο ἡ μαινάς ἡ ἄσεμνος, εἰς τό θη-
ρεῦσαί σε, βία, θωπεία, πάσαις μηχαναῖς,
ἀλλά σύγε ὀξύτατα, ἐκπεφευγώς τά θήρατρα, ἀνα-
βοᾷς, Κύριε δόξα σοι.

Θεοτοκίον.

Παρθένος μετά τόκον ἄφθορος, διαμεμένη-
κας, τόν δι' ἡμᾶς ὀφθέντα ἐπί γῆς, ὑπέρ λό-
γον κυήσασα, ὄν ἐκτενῶς ἰκέτευε, φωταγωγῆσαι
τάς ψυχάς ἡμῶν.

Ὡδή γ'. Εὐφραίνεται ἐπί σοί.

Εὐφραίνεται ἐπί σοί, ἡ ἐνεγκοῦσά σε τρανώς κράζουσα, σύ μου κλεινόν γέννημα, καί τῶν εὐσεβῶν ἐγκαλλώπισμα.

᾽Εδόξασεν ὁ Χριστός, τήν σήν στερῶν ὑπέρ αὐτοῦ ἄθλησιν, μαρτυρικῆς χάριτος, ἔμπελων σαφῶς ἀναδείξας σε.

᾽Ισχυῖ δυναμωθείς, τοῦ τήν ἀσθένειαν ἡμῶν ἄραντος, νεανικὴν ἔνστασιν, ἔδειξας παμμακάρι Δημήτριε.

Θεοτοκίον.

᾽Ως Μήτηρ σέ δυσωπεῖ, σὺν τῷ σεπτῷ σου, Ἀθλητῇ Κύριε, ἡ σέ ἀγνώως τέξασα, δώρησαι ἡμῖν τὰ ἐλέη σου.

Κάθισμα. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὰς τῶν Μαρτύρων ἑορτάς ἐκτελοῦντες, παρασκευάζεσθαι πιστοὶ μελετῶμεν, πρὸς τὴν τοῦ βίου ἔξοδον ἐκάστοτε· τοῦτο γάρ καὶ βούλονται τῶν Ἁγίων αἱ μνήμαι, ἵνα τό κριτήριον τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἐν διανοίᾳ στρέφοντες ἀεὶ, τὸν Βασιλέα εὐΐλατον εὐρώμεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Οὐ σιωπήσομεν ποτέ Θεοτόκε.

ᾠδή δ΄ Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα.

ᾠ **Ε** ξεπλήττοντο οἱ βάρβαροι καθορῶντες, τήν γενναιοτάτην σου Μάρτυς παρῤῥησίαν· ἔστης γάρ ἐν μέσῳ αὐτῶν, κραυγάζων γηθόμενος, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Π υρακτούμενος ὀστράκοις ἠνθρακωμένοις, τοὺς αἰκισμούς ὑπέφερες, πάνυ εὐχαρίστως, ἄλλος ἐν τῷ πάσχῃν δοκῶν, καὶ πίστει ἐκραύγαζες, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Π αριστάμενος ἐνώπιον τῶν τυράννων, Χριστοῦ τό θεῖον ὄνομα, πάσχων πολυτρόπως, μέγα ἀνεκήρυξας, καὶ χαίρων ἐνήθλησας· ὅθεν σε τιμῶμεν Δημήτριε.

Θεοτοκίον.

ᾠ **Α** πειρογάμως ἐκύησας ᾧ Παρθένε, καὶ μετὰ τόκον ᾧφθης παρθενεύουσα πάλιν· ὅθεν ἀσιγήτοις φωναῖς, τό χαῖρέ σοι Δέσποινα, πίστει ἀδιστάκτῳ κραυγάζομεν.

ᾠδή ε΄. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

ᾠ **Ε** νήθλησας στερῤῥῶς, ἀνδρικῶ τῷ φρονήματι, καὶ ἠϋφρανας τήν πατρίδα, καὶ Ἀγγέλων τά πλήθη, οἷς συνήφθης, ὡς ἄξιος.

Π αρίστασαι Χριστῷ, τῷ Δεσπότη Δημήτριε, εὐράμενος παρῤῥησίαν, τοῦ πρεσβεύειν ὡς Μάρτυς, ὑπέρ τῶν δεομένων σου.

Τ ᾧ αἵματι τῷ σῷ ἢ τήν χεῖρα πρίν πάσχουσα,
τήν ἴασιν εὐραμένη, μεγαλύνει σε Μάρτυς,
τήν χάριν σου κηρύττουσα.

Θεοτοκίον.

Ο Κύριος ἐν σοί, Θεομητορ ἐσκήνωσε, τόν
ἄνθρωπον ἀναπλάττων, τόν φθορᾷ πεπτω-
κότα, ἀπάτη τῇ τοῦ ὄφεως.

Ἠδὴ ς΄. Θύσωσι μετὰ φωνῆς.

Α νέπτῃς, εἰς Θεόν ὄν ἐπόθησας ἔνδοξε,
σαυτόν ἐκδούς τοῖς ἀνόμοις, καί ὡς θῦμα
προσήνεξαι τῷ Δεσπότη, τῷ ἰδίῳ ἐκ τῆς φθορᾶς
σε, σώσαντι αἵματι.

Π άθεσιν ἐδοξάσθη, τοῖς σοῖς ὁ Δεσπότης
σου, Δημήτριε Θεοφόρε, καί αὐτός σου ὄν-
τως ἀντιδοξάζει, τούς ἀγῶνας σημείους ἐξαισίοις
καί θαύμασι.

Χ αίρεται, ἡ τοῦ Βύζαντος Πόλις μακάριε, σέ
νῦν πλουτοῦσα πολίτην, καί προστάτην μέ-
γαν καί κηδεμόνα, μεγαλύνουσα Θεόν, τόν αὐτῇ
σε δωρήσαντα.

Θεοτοκίον.

Ω θαῦμα, τῶν ἀπάντων θαυμάτων καινότε-
ρον, ὅτι Παρθένος ἐν μήτρα, τόν τά σύμ-
παντα περιέποντα, ἀπειράνδρως συλλαβοῦσα οὐκ
ἔστενοχώρησε.

Κοντάκιον. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ἡ λαμπρά τοῦ Βύζαντος, καί μεγαλώνυμος Πόλις, μελωδεῖτω σήμερον, μεγαλοφώνως βοῶσα, σκάμματα τὰ ὑπέρ φύσιν τοῦ Δημητρίου, νέου μὲν, μετὰ τὸν πάλαι τὸν Μυρορρόαν, διὰ δέ Χριστὸν σφαγέντος, ὄνπερ ἀνύμνει, ὡς φύσει Θεοῦ Υἱόν.

Ὁ Οἶκος.

Δημητρίου τοῦ Χιοπολίτου τὴν ἄθλησιν, τὰ παλαίσματα, καί τὸν ἔνδοξον ὑπέρ Χριστοῦ θάνατον, δεῦτε φιλέορτοι συνελθόντες, ὕμνοις, ἐγκωμίων καί ᾠδαῖς πνευματικαῖς εὐφημήσωμεν· ὅτι τῇ δυνάμει τοῦ Χριστοῦ καθοπλισθεῖς, τὴν κακέμφοτον τῶν τῆς Ἄγαρ κατέπτυσε πλάνην, ἐν αὐτῷ τῷ τοῦ Κράτους ὑπερτάτῳ βήματι, καταπλήξας αὐτούς, τῇ τοῦ φρονήματος παρρησίᾳ, καί τὴν τούτων μαιφόνον ἐρεθίσας μανίαν, εἰς τό παρ' αὐτῶν σφαγῆναι, ὅτι τρανῶς Θεόν ἀληθινόν τὸν Χριστὸν ὡμολόγει, ὡς φύσει Θεοῦ Υἱόν.

Τῷ αὐτῷ Μηνί κθ'. Μαρτύριον τοῦ Ἁγίου Ἐνδόξου Νεομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Χιοπολίτου τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀθλήσαντος, συγγραφέν παρά τοῦ Ἱεροδιδασκάλου Ἀθανασίου τοῦ Παρίου.

Ἰσθὴ ζ΄. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Τ οὺς ἐν Περσίδι, καὶ ἐν Αἰγύπτῳ πάλαι ὑπὲρ Χριστοῦ, θανεῖν ἐλομένους μᾶλλον ὑπὲρ τό ζῆν, μιμησάμενος ἀνέμελπες, εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ Ναῶ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ο ἰ χριστοφόροι, τῆς Κωνσταντίνου ζήλω μαρτυρικῶ, φόβον τῶν τυράννων ἤττον, ἢ τό οὐδέν, λογιζόμενοι ἐκραύγαζον, εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ Ναῶ τῆς δόξης σου Κύριε.

Ἐ δαιμονῶσα, τὴν ἐνοικοῦσαν χάριν ἐν τῷ Σεπτῶ, ἔγνω μανδηλίῳ εἶναι ἐκ τῆς σφαγῆς, τῆς σῆς Ἐνδοξε κραυγάζουσα, φλογίζεσθαί τε καὶ πάσχειν δεινῶς τῷ πυρί τοῦ σοῦ αἵματος Ἐνδοξε.

Θεοτοκίον.

Τ ό τοῦ Ὑψίστου ἡγιασμένον θεῖον σκῆνωμα χαῖρε, διά σοῦ γάρ δέδοται ἡ χαρά, Θεοτόκε τοῖς κραυγάζουσιν εὐλογημένη σύ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχεις πανάμωμε Δέσποινα.

Ἰσθὴ η΄. Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ.

Π άσας τάς ιδέας τῶν δεινῶν, εἰς νοῦν βαλλόμενος, πρὸς πάντα ὄρμησας, Χριστοῦ τὴν δύναμιν ἐνοικον, ἐν ψυχῇ τῇ σῇ κτησάμενος, καὶ παρῤῥησία τοῖς λαοῖς, Μάρτυς ἀνέκραζες, εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Μέγα τό ἐμπόρευμα τό σόν, μέγα καί κάλλι-
στον, Μάρτυς Δημήτριε· Κόσμον γάρ δέ-
δωκας ἅπαντα, καί σῶμα γήϊνον θνήσιμον, ἀνθ'
ῶν ἀπέλαβες ζωὴν ἄληκτον ψάλλουσαν, εὐλογεῖ-
τε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

᾽Ανωθεν λαβών παρά Θεοῦ, τήν χάριν ᾽Ενδο-
ξε, λύειν νοσήματα, διώκειν πνεύματα βέ-
βηλα, πανταχοῦ πᾶσι προΐστασαι, ἐν συμφοραῖς,
ἐν ἐμπρισμοῖς, ὅθεν καί ψάλλομεν, εὐλογεῖτε
πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Σύ μόνη ἐν πάσαις γενεαῖς, Παρθένε ἄχραντε,
Μήτηρ ἐδείχθης Θεοῦ· σύ τῆς Θεότητος γέ-
γονας, ἐνδιαίτημα πανάμωμε, μή φλογισθεῖσα τῷ
πυρί τοῦ ἀπροσίτου φωτός, ὅθεν πάντες σέ εὐλο-
γοῦμεν Μαρία Θεόνυμφε.

Ἠδὴ θ'. Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους.

Θεῖόν σοι ἐνέθηκε θάρσος, ἡ Θεοτόκος ἐπι-
στᾶσα, τόν τοῦ Μαρτυρίου ἀγῶνα, δραμεῖν
θαρρούντων, σθένος ὑπισχνουμένη· ὑφ' ἧς ἐνι-
σχυόμενος, πάντα ὑπέστης ἀνδρικότατα.

Σήμερον Χίος ἡ πατρίς σου, περιφανῶς πανη-
γυρίζει, ἄδουσα τούς ἄθλους σου πάντας,
καί τάς αἰκίσεις Μάρτυς Δημήτριε, ἄπερ γεν-
ναίως ἤνεγκας, ὑπέρ Χριστοῦ ἀγωνισάμενος.

Δέξαι μου τόν ὕμνον ᾧ Μάρτυς, ὄν ὑπέρ δύναμιν πονήσας, τῷ εἰλικρινῶς σε φιλοῦντι, αἰτησαμένῳ λιτῶς συνέθηκα, μεθ' οὗ σου καί δεόμεθα, ταῖς σαῖς πρεσβείαις ἡμᾶς φύλαττε.

Θεοτοκίον.

Φῶς ἡμῖν ἀνέτειλε Κόρη, ἐκ φωτοφόρου σου νηδύος ὁ Δημιουργός τοῦ ἡλίου, καί τῶν ἀστέρων καί πάσης κτίσεως, ὄν ἐκτενῶς ἰκέτευε, φωταγωγῆσαι τούς ὑμνοῦντάς σε.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἡ Πόλις ἡ ἀνάσσουσα, καί Χίος ἡ φιλόχριστος, καλαί ὁμοῦ τε καί φίλαι, χαρᾶς ἐμπλήσθητε ὅτι, ὑπερφυῶς ἐνήθλησεν, ὁ θαυμαστός Δημήτριος, καί ὢν ἐν Μάρτυσι μέγας, ὑμῶν προστάτης ὑπάρχει.

Θεοτοκίον.

Τήν φύσιν ἀνεκαίνισας, φθαρεῖσαν τοῦ προπάτορος, ὑπερφυῶς συλλαβοῦσα, καί ἀπειράνδρως τεκοῦσα, τόν Πλάστην πάσης φύσεως ὑφ' οὗ ῥωσθέντες ἤθλησαν, χοροί Μαρτύρων μέλλοντες, Σέ τῆς ἡμῶν σωτηρίας, τήν ἀπαρχήν Θεοτόκε.

Εἰς τούς Αἴνους. Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Σέ τόν τῷ πόθῳ τοῦ Κτίστου τετρωμένον, καί θάπττον τόν τρώσαντα, ἀντιτορήσαντα, ὁμο-

λογία τοῦ κρείττονος, καί βδελυγμία, τῆς ἀντιθέτου πλάνης τοῦ δαίμονος, Δημήτριε φίλτατε, τῆς Χίου καύχημα, καί ὀρθοδόξων τό σέμνωμα, μετά Μαρτύρων, τῶν σοί ὁμοίων θερμῶς γεραίρομεν, καί ἐτησίως ἐκτελοῦμέν σου, περιχαρῶς Μάρτυς ἔνδοξε, τήν σεβάσμιον μνήμην, ὡς Χριστοῦ ὑπεραθλήσαντος.

᾽Ὅτως ἠσχύνθη ὁ δόλιος Βελίαρ, ἰδὼν στεφηφόρον σε καί ἀπαστράπτοντα ὡσπερ ἀκτῖσι τοῖς στίγμασι, τοῦ Μαρτυρίου, ὄνπερ ἐν ἄρκυσιν ἔχειν ᾗετο καί νῦν ὀδυρόμενος στένει θεώμενος, ἡμᾶς σέ ὕμνοις γεραίροντας, καί μετά πόθου πρός σέ κραυγάζοντας ἀξιάγαστε, ὁ καταργήσας τόν ἀντίπαλον, ὑπέρ ἡμῶν πρός τόν Κύριον, μή ἐλλείπης πρεσβεύων, παναοίδιμε Δημήτριε.

᾽θεωτάτη καί πάντολμε Εὐρώπη, σιώπα, πεφίμωσο καί καταισχύνθητι· ἀφρονεστάτην σε δείκνυσι Μαρτύρων δῆμος, ἀγεωμέτρητος ἀναλφάβητος· ἐν οἷς καί Δημήτριος ὁ ἀξιάγαστος, νῦν διαπρέπει γηθόμενος, Σταυροῦ κηρύξας, ἐπί τυράννων τήν θείαν δύναμιν, καί διά ταῦτα, χάριν ἔσχηκε, παρά Θεοῦ, ὃν ἐδόξασε, διανέμειν πλουσίως, τοῖς αἰτοῦσι τά ἰάματα.

Χαίρετε Πόλεις ἢ Βύζαντος καί Χίος· ἡ μὲν ἔξανθήσασα, ὡς ῥόδον εὖοσμον, τῆς Ἐκκλησίας ὀσφάδιον· ὡς δρεψαμένη, ἤδη καί φέ-

ρουσα θεῖον στέφανον, ἑτέρα ἢ Ἄνασσα, ἢ μη-
 τρυά τῶν πιστῶν, τό τῶν Μαρτύρων καλλώπισμα,
 ὡς κατ' ἐκείνους, τοῦ Παλαμναίου περιγενόμε-
 νον· ὃν οὐρανόθεν ἐπεκρότησαν, θεῖοι νόες λαμ-
 πρῶς, ὡς δεξάμενοι, καί Δημήτριον νέον, τόν ὑ-
 περφιλήσαντα.

Δόξα. Ἦχος δ΄.

Οπου ἐπλέονασεν ἡ ἁμαρτία, ὑπερεπερίσ-
 σευσεν ἡ χάρις, καθὼς ὁ Ἀπόστολος δι-
 δάσκει· ἐν προσευχαῖς γάρ καί δάκρυσι, καί τοῖς
 τῶν παρειῶν σπαραγμοῖς ἴλεων τόν Θεόν ἀπεργα-
 σάμενος, ὑπέρ τοῦ σοῦ πτώματος, μετὰ τοῦτο, καί
 θῦμα ἐθελούσιον σαυτόν αὐτῷ προσήγαγες, αὐ-
 τόν τόν διά σέ τυθέντα μιμησάμενος· καί νῦν ἐν
 οὐρανοῖς σὺν Ἀγγέλοις χορεύων, τῶν πιστῶς
 σου δεομένων προΐστασο, παρέχων ἀφθόνως τοῖς
 πᾶσι τά αἰτήματα.

Καί νῦν. Ἐκ παντοίων κινδύνων.

Δοξολογία μεγάλη, καί Ἀπόλυσις·

εἰς τήν Λειτουργίαν τά συνήθη.

Ἀπολυτίκιον τῶν Ἁγίων Μαρτύρων.*Ἦχος δ΄. Ταχύ προκατάλαβε.*

Οἱ μάρτυρές σου, Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτῶν, στεφάνους ἐκομίσαντο τῆς ἀφθαρσίας, ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· σχόντες γάρ τὴν ἰσχύν σου, τοὺς τυράννους καθεῖλον· ἔθραυσαν καὶ δαιμόνων, τὰ ἀνίσχυρα θράση. Αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κοντάκιον.*Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ*

Οἱ ἐν τῇ γῆ διὰ Χριστόν ἠθληκότες, ἀναδειχθέντες εὐσεβεῖς στεφανῖται, τοὺς οὐρανοὺς ἐλάβετε οἰκεῖν ἐν χαρᾷ· πᾶσαν γὰρ ἐπίνοιαν, τοῦ ἐχθροῦ καθελόντες, πόνοις καὶ τοῖς αἵμασι, τῶν ὑμῶν αἰκισμάτων, τοῖς εὐφημοῦσι ἄνωθεν ἀεὶ, ἀμαρτημάτων τὴν λύσιν βραβεύετε.

Ἔτερον. Ἦχος πλ. δ΄.

Ὡς ἀπαρχὰς τῆς φύσεως, τῷ φυτουργῷ τῆς κτίσεως, ἡ οἰκουμένη προσφέρει Σοι, Κύριε, τοὺς θεοφόρους Μάρτυρας ταῖς αὐτῶν ἰκεσίαις, ἐν εἰρήνῃ βαθεῖα τὴν Ἐκκλησίαν Σου, διὰ τῆς Θεοτόκου συντήρησον, Πολυέλεε.